

Connector biològic de la Serra de Llevant

Granollers

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Serra de Llevant, 08400-GRANOLLERS
Emplaçament: A la serra de Llevant

Coordenades:

Latitud: 41.59087
Longitud: 2.29613
UTM Est (X): 441335
UTM Nord (Y): 4604592

Classificació

Número de fitxa: 08096-306
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia: Zona d'interès
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: La important implantació urbanística en aquesta serra, molt superior a la present a la serra de Ponent, ha provocat la fusió dels barris de la Font Verda de Granollers amb el de La Torreta de La Roca. A més, al nord d'aquests barris s'ha instal·lat la zona industrial del Ramassar, on es localitzen empreses dedicades al vidre, l'automòbil, l'electricitat, el plàstic, els mobles i l'emmagatzematge de gas butà. En els últims anys, l'activitat industrial d'aquest polígon s'ha compaginat amb activitats lúdiques degut a l'assentament de cinemes, bars i altres comerços recreatius (ROMERO, 2000).
Protecció: Inexistent

Tipus de protecció > Europea

> Atributs Inspire:

- Xarxa natura 2000
- Natura 2000
- Àrea de especial de conservació

Data aprovació: dt., 05/09/2006 - 12:00
Accés: Fàcil

Ús actual:	Social
Titularitat:	Privada
Titular:	Diversos
Autor de la fitxa:	ARQUEOCIÈNCIA - J. M. Huélamo
Data de registre de la fitxa:	dl., 01/10/2001 - 02:00

Descripció

Espai natural format per les muntanyes de Llevant, que s'estenen des del límit municipal amb les Franqueses, a la zona del Ramassar, fins al límit amb Montornès, a l'alçada de Quatre Camins. Darrera d'aquesta serra de Llevant, i resseguint tota la costa, es divisa la serralada litoral. Els imponents cims de Céllecs i el Corredor són prou coneguts dins d'aquesta serralada. El primer, pel seu santuari i l'abundància en bolets, i el segon per les seves restes arqueològiques. La Serra de Llevant està constituïda per un conjunt d'elevacions que formen tot el sistema muntanyós. Cadascuna d'aquestes divisions té una denominació. De sud a nord es troben: 1, la SERRA DE CAN GRI, antigues terres de vinya, on actualment trobem una zona agrícola creuada per l'autopista A-7. A més, conté els bosquets de Can Mayol i Cal Ceballot; 2, la SERRA DE PALOU, des d'on es contempla el Pla de Palou i s'ubica el Pedró, monument de pelegrinatge dels palouencs en temps passats; 3, la SERRA DE CAN GRAU, avui en dia travessada per la ronda sud, és un paratge que combina els horts amb els conreus. En un passat no massa llunyà, dos extensos boscos recobrien aquesta serra: el bosc de Ca n'Amat i el bosc de les Tres Torres; 4, la SERRA DELS CAPUTXINS, que s'estén per l'actual Font Verda, on els conreus de vinya i secà han donat pas a la completa urbanització i industrialització de la zona. Destaquen els següents cims: 1, El punt més alt de la Serra de Llevant és la TORRE DE PINÓS (229 m), una edificació mig derruïda situada a l'est de l'Hospital de Granollers. 2, A poca distància es troba el PUIG DE LES FORQUES (224m), turó situat al centre del parc de la Creu, on es pot gaudir d'una bona panoràmica de la ciutat i ubicació en els últims anys dels focs artificials de la Festa Major de Granollers. 3, uns altres punts elevats situats més cap al sud de la serra són el Carabassot (168 m), on trobem un vèrtex geodèsic just al marge del tall que fa l'autopista, i el Pedró (172 m), monument ubicat entre els camps de la serra de Palou. L'únic curs d'aigua proper a la serra és el torrent de Vallderiolf, que recorre la serra de Llevant de nord a Sud, a pocs metres del límit municipal, però ja en territori de Les Franqueses i La Roca. La seva vegetació de ribera està molt alterada i només es troben en alguns trams pollancre i robínies. Malgrat el fet de que les terres de Llevant són terres de secà, hi havia algunes fonts i basses malauradament avui pèrdues. La més coneguda d'aquelles era la Font Verda, situada a l'actual plaça de mateixa denominació, que va deixar de rajar quan es van urbanitzar els carrers del passeig de la Muntanya. Dins la serra es troben una vintena de masies i aquesta, es pot subdividir en altres tres de més petites: 1, SERRA DE CAN GRI, a on es troben les següents masies: Ca l'Usel o Ca l'Uzel, Ca l'Usel Nou, Cal Ceballot; el Barri de Can Rei, al que dona nom la vella masia allí ubicada; el Barri de Cal Malo, amb la masia del mateix nom, cal Gravat, can Masferrer, can Tià, can Belitre, can Perdiu vell (abans can Pau Belitre), can Carabassot, can Ramon (abans can Perdiu); 2, SERRA DE PALOU, que comprèn les següents cases: can Salelles (de nova planta), can Rovira, can Colomer, can Climent Esquella, cal Jardiner; 3, SERRA DE CAN GRAU, que pel seu costat inclou com a llocs destacats habitats: can Vergers (tres cases que pertanyen a la mateixa família i que formen el barri del mateix nom) i can Xolino (restaurada i al costat de la carretera a La Roca). Dins d'aquest espai-connector de l'est de Granollers, es troben edificis com el centre terapèutic Montserrat Montero o l'estació

meteorològica de l'escola Vallès, on s'enregistren diàriament les dades meteorològiques de Granollers.

Observacions:

(Continuació descripció) Als darrers anys, l'ús predominant del sòl de la Serra ha estat el de cultiu. La xarxa de camins de la serra era de gran importància en el passat ja que connectava totes les masies de la zona amb el centre de Granollers. D'aquests camins, en destaquen els següents: camí de Santa Quitèria, camí de la Miranda, camí de can Xolino, camí del sud dels horts, camí de can Tià, camí de can Grau, camí de can Bassa (ROMERO, 2000). D'altra banda també cal incloure la zona de CAL JARDINER com a paratge d'interès paisatgístic i cultural que es troba dins la serra de Llevant (ROMERO, 2000). El topònim actual de l'indret, cal Jardiner, prové de l'ofici del propietari de la casa, en Josep Garriga Canyers (GARCIA-PEY, 1990). Presenta dos horitzons, al sector N (cantó Torre de Pinós) incloent el parc de les Forques, que formaria la connexió amb les Franqueses, com a pas cap al Montseny. Al sector Sud es tracta d'un continu fins l'autopista i el bosc de can Mayol i mitjançant el Mogent fa el pas cap a la Serra Litoral. Hi ha conreu de secà i terrassament i amb aprofitament de parc semi-urbà. (Continuació història)

Història

Actualment els objectius bàsics de la protecció de l'entorn natural s'emmarquen en la conservació de la diversitat biològica. En aquest sentit, han adquirit solidesa i constatació empírica els conceptes com les teories de la biogeografia insular, de les metapoblacions, de població mínima viable, i entre d'altres també la relació perímetre/àrea d'un espai natural. Per tot això, organismes especialitzats i institucions conservacionistes han demanat l'aplicació d'aquestes bases teòriques a les polítiques territorials i ambientals. I, conservar la diversitat biològica no solament implica la preservació d'espais protegits, sinó també un nivell suficient d'interconnexió entre ells. Les principals iniciatives institucionals amb una incidència supranacional que recullen la necessitat d'aplicar polítiques de planificació i gestió de la conservació de la natura que contemplin la permeabilitat del territori i la connectivitat ecològica entre espais protegits són les següents: -Estratègia Mundial per a la Conservació (UICN, 1980). Manteniment dels processos ecològics essencials com a un dels tres objectius bàsics fortament interrelacionats. -Cuidem la terra: estratègia de viure de manera sostenible (UICN, 1992). És la segona Estratègia Mundial per a la Conservació, fa referència directa (acció 4.9) a la necessitat de garantir la connectivitat biològica. -Conveni de la Diversitat Biològica de la Cimera per a la Terra en la Conferència de las Nacions Unides per al Medi Ambient i el Desenvolupament (Nacions Unides, 1992). L'article 8è (punts c, d i e) fa referències indirectes a la necessitat de anar més enllà de la protecció d'àrees protegides i garantir-ne la connectivitat. -L'Estratègia Global per la Biodiversitat (Institut de Recursos Mundials et al., 1992). Necessitat d'enfortir les àrees protegides, entre altres aplicant criteris per a garantir la connectivitat biològica (capítol VIII). -Programa de la Comunitat Econòmica sobre Política i Acció en relació al Medi Ambient i el Desenvolupament sostenible: Cap a un desenvolupament sostenible (Direcció General XI, 1992). Creació d'una xarxa europea coherent d'espais protegits i l'establiment de criteris per a la identificació dels hàbitats, zones perifèriques de protecció i corredors migratoris. -Estratègia paneuropea per a la diversitat biològica i paisatgística (Consell d'Europa, 1996). Primera iniciativa europea, necessitat de garantir la connectivitat dels sistemes naturals. -Sobre una estratègia de la Comunitat Europea en Matèria de Biodiversitat (Comissió de les Comunitats

Europees, 1998). Tema 1: Conservació i ús sostenible de la diversitat biològica assegura la necessitat d'incidir sobre la conservació i l'ús sostenible de la biodiversitat en el territori situat fora de les zones protegides. Un dels instruments ha de ser l'establiment de criteris de connectivitat en la planificació de l'entorn natural. -Estratègia Espanyola para la Conservación y usos sostenible de la diversidad biològica (Dirección General de Conservación de la Naturaleza, 1999). En consonància amb els objectius de l'estratègia europea. Esment a la part introductòria, quan defineix els principis, i en l'apartat de mesures de conservació in situ de les espècies fa una referència clara a la necessitat de garantir la connectivitat. A Catalunya, el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) configura actualment el disseny del sistema d'espais protegits sobre la base d'unitats discretes que formen una estructura territorial discontinua. El PEIN assenyala la importància i la necessitat de cercar la connectivitat ecològica, i fins i tot, la continuïtat física, esdevenint una autèntica xarxa ecològica. En aquest sentit, i en compliment de la resolució 552/V del Parlament de Catalunya, el Departament de Medi Ambient ha elaborat les Directrius estratègiques per al manteniment de les connexions ecològiques i paisatgístiques entre els espais protegits.

Bibliografia

BOSCH, R. (2000a). Anàlisi de la connectivitat entre Collserola i Sant Llorenç del Munt. Manuscrit. BOSCH, R. (2000b). Elements per a la formulació d'unes directrius territorials de connectivitat ecològica al Vallès. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya. DIEGO, F.; MARTÍN, J.; RIBAS, J. (1994). Connexions biològiques entre els espais d'interès natural del Vallès. Criteris de conservació. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi físic. Manuscrit. ROMERO, F. Xavier et al. (2000) Turisme naturalista. Granollers: Taller d'Ocupació "la Font". Document mecanografiat. MAYOR, X., TERRADES G. (1999). Connectivitat biològica i Pla d'espais d'interès natural: Diagnosi general (etapa 1). Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya. MAYOR, X. (2000). Delimitació dels espais de connexió biològica entre les serres de Sant Llorenç del Munt i de Collserola. Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic. Departament de Medi Ambient. Generalitat de Catalunya.

